

פרשת "מטות"

גיליון מס' 186

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

עבודת חיים

פְּעָמִים רַבּוֹת נִשְׁאַלְתִּי עַל יְדֵי בַּחוּרִים צְעִירִים: 'עַד מָתַי אֲנִי צָרִיךְ לְהִזָּהֵר בְּכָל הַדְּבָרִים, כְּגוֹן לְהַחְמִיא לְאִשָּׁה, לְהַרְאוֹת לָהּ שֶׁהִיא הַחֲשׁוּבָה לִי בְּיוֹתֵר בַּחַיִּים - יוֹתֵר מֵהַחֲבֵרִים שֶׁלִּי, יוֹתֵר מֵהַהוֹרִים שֶׁלִּי?' עָנִיתִי לָהֶם - 'עַד גִּיל מֵאָה וְעֶשְׂרִים'...

ה' יִתְבָּרַךְ הִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם בְּדֶרֶךְ זוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהָעוֹלָם שֶׁלָּנוּ הוּא עוֹלָם הָעֲבוֹדָה. תַּכְלִית הַבְּרִיאָה שֶׁלָּנוּ הִיא כְּדֵי שֶׁנַּעֲבֹד עַל הַמַּחֲשָׁבוֹת שֶׁלָּנוּ, שֶׁנִּלְמַד תָּמִיד לְהִתְחַשֵּׁב בַּסּוֹבְבִים אוֹתָנוּ, וְעִקַּר הָעֲבוֹדָה הָאֲמִתִּית הִיא בַּבַּיִת שֶׁלָּנוּ עַד גִּיל מֵאָה וְעֶשְׂרִים, לֹא יוֹם אֶחָד פָּחוֹת...

אֶחָד מֵהַטְּבָעִים שֶׁהִטְבִּיעַ בּוֹרֵא עוֹלָם בְּאִשָּׁה הוּא - לְקַנֵּא לְבַעְלָהּ, שֶׁלֹּא יִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים אֲחֵרוֹת, שֶׁלֹּא יִרְבֶּה שִׂיחָה אִתָּן וְשֶׁלֹּא יַחְמִיא לָהֶם כְּלָל... בְּקִצּוּר, אִשָּׁה דּוֹרֶשֶׁת מִבַּעְלָהּ שֶׁלִּבּוֹ וְעֵינָיו יִהְיוּ רַק שֶׁלָּהּ. אֲבָל, בְּעִדָּן הַמּוֹדֶרְנִי שֶׁבְּדוֹר שֶׁלָּנוּ, פְּעָמִים רַבּוֹת בְּמָקוֹם הָעֲבוֹדָה שֶׁל הַגֶּבֶר יֵשׁ גַּם נָשִׁים, וְגַם בְּמָקוֹמוֹת שׁוֹנִים שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּגוֹן חֶבְרוֹת מֻמְשָׁלְתִיּוֹת, מֶרְכְּזֵי קְנִיּוֹת וְכַדּ', הַגֶּבֶר נִמְצָא בִּמְקוֹמוֹת שֶׁיֵּשׁ שָׁם נָשִׁים... וְכָאן הַגֶּבֶר חַיָּב לְהָבִין שֶׁאִשְׁתּוֹ בּוֹחֶנֶת אוֹתוֹ. עַל כָּל צַד וְשַׁעַל שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה הִיא בּוֹדֶקֶת הַאִם הוּא מִסְתַּכֵּל יוֹתֵר מִדַּי עַל נָשִׁים אֲחֵרוֹת? הַאִם הוּא אוֹהֵב לְדַבֵּר עִם נָשִׁים אֲחֵרוֹת וּלְהַאֲרִיךְ אֶת הַשִּׂיחָה עִמָּהֶן? הַאִם הוּא מְדַבֵּר אִתָּן בַּאֲדִיבוּת יְתֵרָה? יָכוֹל לִהְיוֹת מְאֹד שֶׁהָאִשָּׁה לֹא תֹּאמַר לְבַעְלָהּ דָּבָר עַל הָעִנְיָן הַזֶּה, אֲבָל בְּתוֹךְ תּוֹכָהּ הִיא מַרְגִּישָׁה הַרְגָּשָׁה רָעָה כְּלַפֵּי בַּעְלָהּ...

בְּכָל פַּעַם שֶׁבַּעְלָהּ מְשׂוֹחֵחַ בַּטֶּלֶפוֹן עִם אִשָּׁה מֵהָעֲבוֹדָה שֶׁלּוֹ וְכַדּוֹ', הִיא מַרְגִּישָׁה שֶׁבַּעְלָהּ נוֹתֵן תְּשׂוּמֶת לֵב לַאֲחֵרוֹת, שֶׁהַלֵּב שֶׁלּוֹ לֹא אִתָּהּ... וְזֶהוּ דָּבָר הַגּוֹרֵם לְאִשָּׁה, אֲפִלּוּ שֶׁלֹּא מֵרְצוֹנָהּ, לִהְיוֹת מְלֵאָה בְּטִעָנוֹת עַל בַּעְלָהּ, וּפְעָמִים שֶׁהִיא אֲפִלּוּ לֹא שָׂמָה לֵב לַקֶּשֶׁר בֵּין הַטְּעָנוֹת שֶׁלָּהּ לַבְּעָיָה הָאֲמִתִּית.

גֶּבֶר הַמַּשְׁקִיעַ שָׁעוֹת רַבּוֹת בָּעֲבוֹדָה, וְאִלּוּ בַּבַּיִת הוּא לֹא מַרְאֶה לְאִשְׁתּוֹ אֶת אוֹתָהּ הַהִשְׁקָעָה, בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר רַעְיָתוֹ תַּבְחִין בָּזֶה... הִיא תַּרְגִּישׁ שֶׁהָעֲבוֹדָה שֶׁל בַּעְלָהּ חֲשׁוּבָה לוֹ יוֹתֵר מִמֶּנָּה, שֶׁהִיא מָקוֹם שֵׁנִי אֵצֶל בַּעְלָהּ, וְזֶה יִגְרֹם לָהּ לְחֹסֶר אוֹזֶן רִגְשִׁי וְיָבִיא אוֹתָהּ לְמְרִיבוֹת בִּלְתִּי פוֹסְקוֹת עִם בַּעְלָהּ.

לְאַחֲרוֹנָה נִגְּשׁוּ אֵלַי זוּג הַנְּשׂוּאִים כְּבָר עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים, וְהָאִשָּׁה מְלֵאָה בְּטִעָנוֹת עַל בַּעְלָהּ, וְאִלּוּ הוּא - אֵינוֹ מֵבִין בִּכְלָל מָה הִיא רוֹצָה מִמֶּנּוּ... כְּשֶׁנִּסִּיתִי לְבָרֵר מַדּוּעַ הִיא כּוֹעֶסֶת עָלָיו כָּל כָּךְ, גִּלִּיתִי שֶׁכַּאֲשֶׁר הֵם הִתְחַתְּנוּ לִפְנֵי שָׁנִים כֹּה רַבּוֹת, הַבַּעַל פָּתַח אָז בְּדִיּוּק עֵסֶק חָדָשׁ שֶׁהָיָה חָשׁוּב לוֹ מְאֹד לְהַצְלִיחַ בּוֹ, וְאָז הוּא אָמַר לְאִשְׁתּוֹ - 'הָעֵסֶק אֶצְלִי בְּמָקוֹם רִאשׁוֹן, לִפְנֵי הַכֹּל'...

בְּמֶשֶׁךְ עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה אִשְׁתּוֹ נָשְׂאָה אִתָּהּ אֶת הַמִּשְׁפָּט הַזֶּה - - - בְּכָל פַּעַם שֶׁהוּא הִשְׁקִיעַ מֵאָמָץ יוֹתֵר מִדַּי בְּעִנְיְנֵי הָעֲבוֹדָה שֶׁלּוֹ - מִיָּד הִיא הִרְגִּישָׁה שֶׁהִיא אֻצְלוֹ בַּמָּקוֹם הַשֵּׁנִי, וְכָךְ הַדָּבָר חָזַר עַל עַצְמוֹ בְּמֶשֶׁךְ שָׁנִים עַד שֶׁהֵם הִגִּיעוּ לְשַׁעֲרֵי בֵּית דִּין... בָּרוּךְ ה', כְּשֶׁהִסְבַּרְתִּי לוֹ אֶת הַטָּעוּת שֶׁהוּא עָשָׂה, וְכַמָּה אִשְׁתּוֹ פְּגוּעָה מִמִּשְׁפָּט שֶׁהוּא אָמַר לָהּ שָׁנִים רַבּוֹת קֹדֶם לָכֵן, הוּא הֵבִין וּמִיָּד הִתְחִיל לְנַסּוֹת לְתַקֵּן אֶת טָעֻיּוֹת הֶעָבָר.

קַנְאָה מֵהַיְלָדִים?!

אוּלַי זֶה יֵרָאֶה בְּעֵינֶיךָ מוּזָר, אֲבָל אִפְלּוּ אַהֲבָה יְתֵרָה שֶׁתַּרְאֶה לַבָּנִים אוֹ לַבָּנוֹת שֶׁלְּךָ יְכוֹלָה לִגְרֹם לְאִשְׁתְּךָ לְקַנְאָה, אֲבָל זוֹ קִנְאָה שֶׁמַּטְרָתָהּ לְקַשֵּׁר יוֹתֵר בֵּין בְּנֵי הַזּוּג...

כַּאֲשֶׁר אַבָּא יוֹשֵׁב עִם יְלָדָיו הוּא צוֹחֵק אִתָּם, מְחַבֵּק, מְנַשֵּׁק וְנֶהֱנֶה בְּחֶבְרַת יְלָדָיו, וְעִם אִשְׁתּוֹ הוּא קָצַר רוּחַ, אֵינוֹ מַרְבֶּה לְחַיֵּךְ וּמַרְאֶה לָהּ כְּאִלּוּ הוּא סוֹבֵל כְּשֶׁהוּא נִמְצָא בְּחֶבְרָתָהּ. לְאַט לְאַט אִשְׁתּוֹ תַּרְגִּישׁ שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת הַיְלָדִים יוֹתֵר מִמֶּנָּה שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתָהּ, וְהוּא מַרְגִּישׁ נֹחַ בְּחֶבְרָתָם שֶׁל הַיְלָדִים יוֹתֵר מִמֶּנָּה... וְכָךְ הִיא תַּרְגִּישׁ חֹסֶר אִזּוּן רִגְשִׁי חָסֵר אִזּוּן רִגְשִׁי שֶׁיִּגְרֹם לָהּ לִטְעֹן כְּלַפֵּי בַּעְלָהּ טְעָנוֹת בִּלְתִּי פוֹסְקוֹת.

כְּשֶׁגֶּבֶר קוֹנֶה לְאִשְׁתּוֹ מַתָּנָה, מָצוּי מְאֹד שֶׁהוּא לֹא יָשִׂים אֶת לִבּוֹ לָדַעַת כַּמָּה שָׁוְוה הַמַּתָּנָה וְכוּ', אֲבָל כְּשֶׁהוּא קוֹנֶה מַתָּנָה לְאִמָּא שֶׁלּוֹ לְכְבוֹד יוֹם הַהֻלֶּדֶת שֶׁלָּהּ אוֹ יוֹם נִשּׂוּאִין וְכִדּוֹ', הוּא מְחַפֵּשׂ מַתָּנָה יְקֻרַת עֵרֶךְ... לְאִמָּא שֶׁלּוֹ הוּא מַגִּישׁ אֶת הַמַּתָּנָה בְּתַּפִּים וּבִמְחוֹלוֹת, וְאִלּוּ לְאִשְׁתּוֹ הוּא מַגִּישׁ אֶת הַמַּתָּנָה עִם פָּחוֹת תְּשׂוּמֶת לֵב...

וְאָז, הָאִשָּׁה מַרְגִּישָׁה פָּחוּת נֶאֱהֶבֶת...

כָּל בַּעַל צָרִיךְ לַחֲזֹר וּלְשַׁנֵּן לְעַצְמוֹ - אִשְׁתִּי רוֹצָה לִהְיוֹת הָאִשָּׁה הַחֲשׁוּבָה בְּיוֹתֵר בְּחַיַּי... כִּי 'עֵינֵי הָאִשָּׁה נְשׂוּאוֹת לְאַהֲבַת בַּעְלָהּ', הַקָּבָּ"ה הִכְנִיס בִּלְבָּהּ שֶׁל הָאִשָּׁה רָצוֹן עַז שֶׁבַּעְלָהּ יֹאהַב אוֹתָהּ, שֶׁבַּעְלָהּ יְפַרְגֵּן לָהּ עַל עַצְמָהּ וְעַל מָה שֶׁהִיא עוֹשָׂה, מִמֶּנּוּ הִיא מְצַפָּה וּמְיַחֶלֶת שֶׁיְּמַלֵּא לָהּ אֶת כָּל צְרָכֶיהָ, וְהוּא חַיָּב לְהַרְאוֹת לָהּ זֹאת כָּל הַזְּמַן...

עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים ...

'מֵעוֹלָם לֹא פָּגַעְתִּי בָּהּ...'

לִפְנֵי לְמַעְלָה מֵעֶשְׂרִים שָׁנָה חַי בִּירוּשָׁלַיִם יְהוּדִי צַדִּיק וְגָדוֹל בְּיִשְׂרָאֵל, הַגָּאוֹן ר' שְׁלֹמֹה זַלְמָן אוֹיֶרְבָּךְ זַצַ"ל. יְהוּדִי זֶה הָיָה גָּדוֹל מְאֹד בַּתּוֹרָה, אֲבָל בְּאוֹתָהּ מִדָּה הוּא הָיָה גָּדוֹל גַּם בְּמִדּוֹת וּבְדֶרֶךְ אֶרֶץ: הַחִיּוּךְ הָאוֹהֵב כָּל יְהוּדִי לֹא יָרַד מֵעַל פָּנָיו. בְּגִיל הַגְּבוּרוֹת נִפְטְרָה עָלָיו אִשְׁתּוֹ הָרַבָּנִית ע"ה, וּבַהַלְוָיָה נָכְחוּ עֲשָׂרוֹת אַלְפֵי אִישׁ לְכְבוֹדָהּ.

כַּיָּדוּעַ, נוֹהֲגִים שִׁבְעִשְׁעַת הַלְוָיָה עוֹבְרִים בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה לְיַד מִטַּת הַמְּנוּחָה וּמְבַקְּשִׁים סְלִיחָה מְחִילָה וְכַפָּרָה אִם פָּגְעוּ בִּכְבוֹדָהּ וְכוּ' (ע' יוֹמָא פז. וְש"ע או"ח סי' תרו סָעִיף ב). בְּנֶיהָ שֶׁל הַמְּנוּחָה רָאוּ כִּי הָאָב הַגָּדוֹל אֵינוֹ עוֹבֵר לְיַד הַמִּטָּה לְבַקֵּשׁ אֶת סְלִיחַת אִשְׁתּוֹ. חָשְׁבוּ הַיְלָדִים שֶׁאוּלַי הָאָב שָׁכַח מֵרֹב צַעַר, וְנִגְּשׁוּ לְהַזְכִּיר לוֹ לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהָאִמָּא.

נִגַּשׁ הָרַב אֶל מִטַּת הַנִּפְטֶרֶת וְאָמַר - 'מֵעוֹלָם לֹא פָּגַעְתִּי בָּךְ אֲפִלּוּ פַּעַם אַחַת... עַל כֵּן אֵין לִי כָּל צֹרֶךְ לְבַקֵּשׁ מְחִילָה... נוּחִי בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכָּבֵךְ'.

עֲשָׂרוֹת אַלְפֵי אִישׁ עָמְדוּ נִדְהָמִים - - -

אֶחָד מִתַּלְמִידָיו שֶׁשָּׁמַע כְּמוֹ כֻּלָּם אֶת הַדְּבָרִים, רָצָה לְהָבִינָם עַל בֵּרְיָם. הוּא נִגַּשׁ לְרַבּוֹ לְאַחַר הַשִּׁבְעָה וְשָׁאַל: 'אֵיךְ יִתָּכֵן בְּנֵי זוּג שֶׁשָּׁנִים כֹּה רַבּוֹת נְשׂוּאִים יַחַד, וּכְבוֹדוֹ לֹא הֵעִיר לָהּ שׁוּם הֶעָרָה? הַאִם אַף פַּעַם הָרַבָּנִית לֹא עָשְׂתָה דָּבָר שֶׁלֹּא מָצָא חֵן בְּעֵינֵי הָרַב??? הַאִם הָרַב לֹא הֵעִיר לָהּ שׁוּם הֶעָרָה בְּמֶשֶׁךְ כָּל אוֹתָם שָׁנִים???

עָנָה לוֹ הָרַב: 'יָדַאי שֶׁהָיוּ לָנוּ בְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁנִים חִלּוּקֵי דֵּעוֹת, וְגַם הָיוּ מִקְרִים שֶׁהֵעַרְתִּי לָהּ עַל דְּבָרִים שֶׁהִיא עָשְׂתָה, אֲבָל מֵעוֹלָם לֹא נָהֲגְתִּי עִמָּהּ בְּהֵפֶךְ מִמַּה שֶׁכָּתוּב בַּשֻּׁלְחָן עָרוּךְ. כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתִי הָיָה בְּדִיּוּק כְּפִי שֶׁבּוֹרֵא עוֹלָם צִוָּה עָלַי...'. **מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "בחסדך בטחתי".**

פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

חדש! "המסעדה" מבית "יביע אומר"!
פרטים בגב העלון...
ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת \ לברכה \ רפואה \ הצלחה בטל:03-8000770
בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

שבת מברכין

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	19:25	19:23	19:26	19:23
יציאה:	20:16	20:14	20:16	20:14
ר"ת:	21:10	21:07	21:10	21:07

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 19:05

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

שאלות ותשובות
ממורנו הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

שאלה: אישה המוכרחת ללמוד נהיגה האם יכולה ללמוד אצל גבר?
תשובה: על זה אפשר לומר מה שכתבו חז"ל הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו וכמו שכתב מרן בסע כא הרחק מן הנשים מאוד מאוד והיות ויש חשש לקרוב הדעת ולפעמים יכולים להגיע גם לידי נגיעה ח"ו לכן ראוי והגון להקפיד דאיש ילמד אצל איש ואישה אצל אישה

שאלה: הייתי בחוץ לארץ ויש שם מסעדה של גויים האם יש בעיה לאכול שם ירקות חתוכים או ציפס?
תשובה: לגבי ירקות נראה שאפשר להקל דכל החשש זה שחתכו את הסלט בסכין שחתכו בה בשר נבלות וטרפות ובירקות הרי יש ג"כ ירקות חריפים כגון בצל וכד ודבר חריף אפילו שזה קר זה נותן טעם אעפ"כ אפשר להקל כמש"כ הרמ"א סע' צו סי א' דמותר לקנות שומים מהגויים דיש להם כלים מיוחדים שחותכים בהם וכן לסלט ירקות יש להם כלים מיוחדים, ועוד יש לצרף את דעת הרמב"ם פרק ט' בהלכות מאכלות אסורים שאם הסכין נקי אין איסור אפילו בדברים חריפים ולכן המקל לא הפסיד אבל בציפס אסור מצד בישולי עכו"ם וגם בירקות יש להיזהר שלא תיבלנו אותם בדברים אסורים והכי טוב להמנע אם אפשר לאכול אצלם משום חשש מראית העין ולאכול רק במקום שיש השגחה טובה כידוע.

שאלה: יש לנו בית כנסת בשכונה [שטיבלך שמתקימים בו מספר מניינים בכמה חדרים] וכדי להגיע בדרך הקצרה לחדר שמתחילים להתפלל בו אני צריך לעבור דרך חדר אחר שכרגע לא מתקיימת שם תפילה. האם זה בסדר או שאני צריך לעשות עיקוף בדרך הארוכה יותר כדי לא לעבור שם?
תשובה: בגמ' במגילה וכך פסק מרן סי קנא סע ה אין עושין בית הכנסת קפנדרה [קיצור דרך] אלא דמבואר שם בסעיף א' שאם אדם רוצה לקחת משהו מביהכנ"ס או לקרוא למישהו יכול להיכנס בתנאי שקודם שיקרא לו יקרא איזה פסוק או הלכה, ונחלקו האחרונים האם העצה הזו מועילה ג"כ אם רוצה לקצר דרך ביהכנ"ס דהביאור הלכה שם ובא"ח הקלו בזה ובהליכות עולם כתב להחמיר היות ויש לו אפשרות לעשות עיקוף ולא התירו רק כשאין לו אפשרות אחרת ויש מתירים בטרחה מרובהועיין במשנ"ב איש מצליח בהגהות והלכה ברורה חלק ז' עמ' שנ .

שאלה: העברנו את המזגן בבית למקום אחר ואנו רוצים לצבוע ולתקן את החור במקום הישן האם מותר בתשעת הימים?
תשובה: מרן ס' תקנא סב' מר"ח אב עד התענית ממעטים במשא ומתן ובבנין של של ציור וכיור ומכאן למדו האחרונים [אורלצ חג' ע" רמ]דהוא הדין לצבוע הקיר דנמנעים בימים הללו, ולכן לסתום הקיר מותר אבל לצבוע ימתינו עד אחר ט' באב.

הנהגות מרן
רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

מדוע הרב עובדיה שר שירי שבת ביום חול?
באחד מימות החול, ישב הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל, לאכול את ארוחת הצהרים. לאחר שסיים את ארוחתו החל לזמר שירי שבת. הרבנית הדגולה, מרגלית יוסף ע"ה, תמהה על פשר הדבר ושאלה אותו, "הלא לא שבת היום ולא ראש חודש היום?"
השיב רבנו: "הכנת מאכלים כל כך טובים עד שהרגשתי שאני נמצא בשבת קודש! זוהי דרכם של גדולי ומאורי הדור, להחמיא לנשותיהם בחן ובנעימות וכך ננהג גם אנו!
(מתוך הספר הנפלא "שולחן שבת ערוך", הרב שי שמח שליט"א את הספר ניתן להזמין בפלא': 054-8494380)

מעבר לסגולה
מאת הרב **אליהו עמר** שליט"א

שכינה מדברת מגרונו
משה רבינו והנביאים
הפרשה פותחת בדיני 'נדרים' וכך אומרת התורה, (במדבר ל, ב) "וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה'". חז"ל עומדים (רש"י במדבר ל, ב. ד"ה זה הדבר) על שינוי הלשון בין משה רבינו לבין שאר הנביאים, שכל הנביאים התנבאו במלים "כה אמר ה'", ואילו משה רבינו התנבא בלשון "זה הדבר". וביארו חז"ל, משום ששכינה מדברת מתוך גרונו של משה רבינו לכן דיבר בלשון נוכח, אך כל הנביאים שלא זכו למעלה זו, דיברו על השכינה בגוף שלישי ואמרו "כה אמר ה'". שואל ה'זרע שמשון', יש להבין מה זכה משה רבינו ששכינה מדברת מתוך גרונו.
הנשמות הכלולות באדם הראשון
ומבאר על פי דברי הרמ"ע מפאנו המובא בספר 'עמודיה שבעה', שכל נשמות האנושות היו כלולות באדם הראשון, וכאשר חטא אדם הראשון ואכל מעץ הדעת בעצת אשתו, פגם בעצמו כפי שמובא בגמרא (חגיגה יב ע"ב) 'אמר רבי אלעזר, אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע, וכיון שסרח הניח הקדוש ברוך הוא ידיו עליו ומיעטו'. פגימה זו השפיעה לא רק על נשמת אדם הראשון, אלא על כל הנשמות שהיו כלולות בו, ולצורך כך ניתנה התורה הקדושה לעם ישראל שרק אז שבו למדרגת אדם הראשון כפי שהיה טרם החטא (אך בחטא העגל חזרו וקלקלו את מדרגתם).
מעלת נשמת שאול המלך
והנה מצינו נשמות שלא נפגמו מחטא אדם הראשון, וכמו שמובא בגמרא (יומא כב ע"ב) על שאול המלך שהיה כמו תינוק בן שנה שלא טעם טעם חטא מימיו, ומבאר האריז"ל (שער הגלגולים הקדמה כז) את עומק דברי הגמרא, שהכוונה היא 'שלא טעם טעם חטא מימיו' כלומר שלא נפגמה נשמתו של שאול המלך בחטא אדם הראשון. והביאור בזה, שלמרות שנפגמו כל הנשמות שהיו כלולות בו באדם הראשון, אך היו נשמות שמרוב גובהן הרוחני לא היו כלל בחטא אדם הראשון ונסתלקו בטרם חטא, ואחת מהן היא נשמת שאול המלך, ומבואר בגמרא (שם) שמטעם זה הקפיד הקב"ה על חטא אחד שעשה שאול ודחה אותו מן המלכות.
מיקומה של נשמת משה רבינו
אותן הנשמות שהיו כלולות באדם הראשון היו ממוקמות במקומות שונים בנשמתו כגון חלקם ביד ימין וחלקם ביד שמאל, ומגלה הרמ"ע מפאנו שמקום נשמתו של משה רבינו היה ממוקם בקנה הנשימה של אדם הראשון. ומכיון שהקנה לא נהנה מן המזון העובר בוושט, נמצא שלא נפגם באכילת עץ הדעת, ומכיון שכך כל הנשמות שהיו תלויות בקנה הנשימה לא נפגמו.
ומעתה מובן מדוע השכינה דיברה דוקא מתוך גרונו של משה רבינו, מה שאין כן בשאר הנביאים. וזאת משום שמקור נשמתו של משה שהיתה מקנה הנשימה של אדם הראשון, לא נפגמה כלל בחטא עץ הדעת, ואילו שאר הנביאים נשמתן נפגמה מחטא עץ הדעת עד שהוצרכו לנביאות בדרגה נמוכה יותר.

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

לאשת חיל

שנאת חינם

כולנו יודעות שבית המקדש נחרב בשל שנאת חינם, ועד היום לא נבנה, משמע שאנחנו עדיין נגועים בדבר..

הוא לא נחרב בגלל ביטול תורה, לא בגלל גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה.. אלא בגלל שנאת חינם. למה זה כל כך חמור? והיכן זה בא לידי ביטוי בימינו?

בן אדם ממוצע אומר שהוא אינו נגוע בשנאת חינם, זה נשמע חמור- לשנוא? סתם כך בלי סיבה? נשמע רחוק מאיתנו.. בטח מדובר על אחרים, רחוקים, ששונאים מגזרים מסויימים, שמתנגדים לדעות באופן קיצוני.

אך לא – כל אחד ואחת מאיתנו צריכים לפשפש ולבדוק היכן מתבטא אצלי בלב "שנאת חינם".. ולא רק בשביל לקרב את בניית בית המקדש, אלא גם בשביל לעשות לנו חיים טובים יותר בעולם הזה ובוודאי בעולם הבא.

אדם שבלי סיבה "שונא" (שכבר נפרט מה זה אומר) חייו אינם חיים, לא נעים לו לחיות עם עצמו, ולא נעים לחיות בקרבתו. ברגע שעובדים על המידה הזו החיים הרבה יותר מחייכים ומאושרים.. הכול זורם ומבורך.

מי יבורך? טוב עין. מי שיש לו עין טובה כלפי הזולת הוא זה שמקבל ברכה מאת השם יתברך, ומה צריך יותר מזה?

ישנם שקשה להם לפרגן כשטוב לאחר. ברגע שהשכנה שלך משפצת את הבית ויש לה מטבח גדול ויפה, בדיוק כמו בחלומות שלך, זה לעיתים קצת קשה לפרגן, לא רק לומר לה כלפי חוץ "איזה יופי", אלא להרגיש בלב בפנים, שאת שמחה בשבילה. שמה שיש לה זה לא גורע ממך מאומה, ולהפך, כל עוד היא שמחה זה משמח את בורא עולם ולמה להיות צרת עין? מה יוצא לנו מזה?

אם נחשוב על זה לרגע ברצינות, נבין כי לא יוצא לנו מזה כלום, אלא רק הרגשה לא טובה בגוף ורצון של משהו שהוא לא שלנו והוא גם לא יהיה שלנו בקצב הזה. כי הקב"ה לא אוהב לתת למי שעיניו צרות על האחר.

גם בבית פנימה יותר – קשה לנו לפרגן לבעל / לאישה, למה?! למה לא להגיד לבעלך סתם כך באיזשהו יום שגרתי, שהוא לא עושה כלום מיוחד – לומר לו שהוא הבעל הכי טוב שיש בעולם, שאת לא יודעת מה זכית שהתחתנת איתו.

למה כל כך קשה לנו להחמיא לצד השני? לרוב זה בשל הפחד שבעקבות המחמאה הוא "ירים את האף" ויתלהב מעצמו.. על כך הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אומר, שברגע שאת מרימה את האחר, הקב"ה מרים אותך.. יש בורא לעולם. את לא לבד. הוא רואה שאת משתדלת להסתכל בעין חיובית, להחמיא, לפרגן, ולא משנה אם מגיע לו או לא. וגם אם את לא רואה מזה במיידי תוצאה חיובית (לוקח זמן עד שהבעל יתרגל שפתאום מחמיאים לו..) תדעי שהקב"ה רואה, והוא זה שירים אותך וייתן לך כל טוב. כי "טוב עין הוא יבורך".

אל תחפשי להיות עליונה, אל תחפשי להרגיש מעל בעלך, אל תחפשו תחרויות, מי יותר טוב, מי בא מבית טוב יותר, אין בזה שום תועלת. שניכם מפסידים. כל אחד ייתן לשני את ההרגשה הטובה וכך כולם מרוויחים.

חשוב מאוד שגם הבעל ידע שצריך להחמיא לאשתו בלי לפחד, גם אם היא לא עושה דברים בצורה מושלמת (כמו אמא שלו), היא זקוקה למילה טובה, זקוקה למחמאות, לאהבה.. זה רק ירים אותה ואותו, זה עוזר לשלום בית ולמוטיבציה לעשות. המסקנה היא - לא לפרגן בלי שום סיבה זו שנאת חינם. להסתכל בעין צרה על האחר, במיוחד אם זה הבן האדם הקרוב ביותר אליך, זו שנאת חינם.

כנ"ל לגבי הילדים שלנו, למה לא לתת מחמאות בלי סיבה? הפנים הזועפות והצעקות לא גורמות לך להיות אמא, הפוך – המחמאות, האהבה, החום.. זה מה שמאפיין את אמא.

תחמיאו, תפרגנו, בבית ולסביבה. ומיד תרגישו את הסיפוק מכך.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

פנינים מהפרשה

"ויגשו אליו ויאמרו גדרות צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו" (לב, טז).

רש"י ז"ל, הרגיש מיד בקושיא מדוע הקדימו שבטי גד וראובן את בהמותיהם לבניהם וכתב שהיו חסים על ממונם יותר מבניהם ובנותיהם. אמר להם משה, לא כן! עשו, העיקר עיקר והטפל טפל ולכן בפסוק כ"ד, משה רבנו אמר להם בסדר הנכון: "בנו לכם ערים לטפכם וגדרת לצנאכם". מסיבה זו, רבותינו ז"ל, כתבו במדרש תנחומא שבני גד ובני ראובן נענשו תחילה וגלו כמה שנים קודם שאר השבטים (כמפורש בסדר עולם).

נבחן עצמנו, מה אנו מעדיפים: ארוחה דשנה או שיעור תורה? שעות נוספות בעבודה כדי להרוויח עוד כסף או להגיע מוקדם הביתה כדי להשקיע בחינוך ילדנו? לשמור את הכסף בבנק ובכספת או להפקידו בגמ"ח הלוואות? במהלך חיינו ישנן הרבה נקודות בהם נוכל לבחון את צעדנו, לבדוק אם סדרי העדיפות שלנו, אם הם אכן נכונים או שמא לא.

באחד העיתונים פורסם הסיפור הבא: אשה אחת מארצות הברית, אם לשני ילדים קטנים, רצה את ריצת הבוקר שלה בשביל הררי על יד העיירה "קול" שב"קליפורניה". עקבותיה של האשה נעלמו לכן והמשטרה פתחה בחיפושים אחריה ואף ביקשה את עזרת הציבור באיתור האשה הנעדרת. לאחר חיפושים קדחתניים, כוחות המשטרה גילו את גופת האשה בתוך היער, מכוסה בענפים ועלים. על פי טביעות השיניים שניכרו בכל חלקי גופה, נקבע כי ככל הנראה נטרפה על ידי לביאה.

המשטרה איתרה את הלביאה והמיתו אותה. בסביבה הבחינו השוטרים בכמה גורים קטנים של הלביאה אותה המליטה זמן קצר קודם לכן. המעשה פורסם בכל רחבי ארה"ב ואזרחי אמריקה טובי הלב פתחו שתי קרנות, האחת למען שני יתומיה של האשה שנהרגה והאחת למען גורי הלביאה שנשארו גם הם ללא אמא...

לאחר כחודש בדקו את סכום הקרנות וגילו כי לקרן שהוקם למען האשה נכנס סכום של תשעת אלפים דולר בלבד ואילו לקרן של גורי האריות נאסף סכום נאה של עשרים אלף דולר...

מעשה מזעזע זה ממחיש עד כמה סדר העדיפות של הגויים עלול להיות מעוות אך לצערנו סדר עדיפות מעוות יש גם כאן אצלנו: אחינו מרחמים על אלו ששופכים את דמנו כמים ודואגים לזכויותיהם. דורשים "שלום עכשיו" ואף מבקשים לתת להם חבל ונחלה מארצנו הקטנטונת כדי שיקימו מדינת טרור לצידנו ואילו את אחיהם שומרי התורה והמצוות הם מתעבים וטוענים כי "גנבים" ו"סחטנים" הם, "משתמטים, "פרזיטים" ו"אוכלי חינם", אך בעצם כל מגמתם הוא להשתחרר מעול התורה והמצוות ולחיות כ"עם חופשי בארצנו" או במילים אחרות "חופשי", מן המצוות. "ללא כפיה דתית", כלשונם. רצונם להתנתק ממסורת האבות העתיקת יומין כדי לחיות על פי תאוות ליבם. מסיבה זו, מוכנים לוותר גם על ארץ חמדת אבות שהרי הם מכחישים כל קשר לאבותינו הקדושים אברהם, יצחק ויעקב. כדי לא להיות מחויבים למורשתם ולכן הם נלחמים באחיהם שומרי התורה והמצוות, מאחר והם משמרים את המסורת ולא נותנים להם לשכוח את מחויבותם לעברם המפואר ובעצם הם אלו "אוכלי החינם" – אוכלי חינם מן המצוות! הם אלו שנהנים מהשפע הגשמי שיורד משמים רק בגלל השפע הרוחני שאנו, שומרי התורה והמצוות מורידים בזכות קיום המצוות ולימוד התורה! ה' יחזירם בתשובה שלמה ויקויים בנו הפסוק "יתמו חטאים (ולא חוטאים) מן הארץ ורשעים עוד אינם" (תהלים קד, לה).

(מתוך הספר הנפלא "שולחן שבת ערוך", הרב שי שמח שליט"א
את הספר ניתן להזמין בפלא': 054-8494380)

סיפור לשבת

הקב"ה דואג לכל אחד

אַחַד הָאֲסוֹנוֹת הַכְּבֵדִים שֶׁהִתְרַחֲשׁוּ בְּשָׁנַת תשס"ט הִתְרַחֵשׁ בְּמוֹמְבַּי שֶׁבְּהוֹדּוּ, קְבוּצַת מְרַצְּחִים שְׁפָלִים פָּגְעָה קָשׁוֹת בִּיהוּדִים שֶׁנִּמְצְאוּ בְּבֵית חַבַּ"ד בְּמוֹמְבַּי. בְּבִנְיָן זֶה הִתְגּוֹרְרוּ בְּנֵי הַזּוּג הוֹלְצְבֶּרְג ה' יִקּם דָּמָם, שְׁלִיחֵי חַבַּ"ד, שֶׁהָיוּ מְשֻׁתָּדְלִים לְקָרֵב יְהוּדִים לְבוֹרְאָ עוֹלָם בְּאֶרֶץ זָרָה זוֹ בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ מַמָּשׁ. בַּיָּמִים שֶׁלְּפָנֵי לֵיל הַסֵּדֶר הָיָה מִסְתּוֹבֵב הָרַב גַּבְרִיאֵל הוֹלְצְבֶּרְג ה' יִקּם דָּמוֹ וְתוֹלָה מוֹדָעוֹת בְּבָתֵּי הַמָּלוֹן וּבְבָתֵּי הַהַאֲרָחָה בְּמוֹמְבַּי, הַמַּזְמִינוֹת אֶת צִבּוּר הַיְּהוּדִים וְהַיִּשְׂרְאֵלִים לְלֵיל סֵדֶר כְּהִלְכָתוֹ בְּבֵית חַבַּ"ד. בְּעֶרֶב לֵיל הַסֵּדֶר, זְמַן קָצָר לִפְנֵי כְּנִיסַת הֶחָג, בְּעֵצוּמָן שֶׁל הַהֲכָנוֹת אֲמֹרָה פִּתְאוֹם הָרַבָּנִית רִבְקָה לְבַעְלָהּ: "לֵךְ תִּסְתּוֹבֵב וְתִרְאֶה אִם לֹא שָׁכַחְנוּ מָלוֹן אוֹ בֵּית הַאֲרָחָה". "אֲבָל אֲנִי הִסְתּוֹבַבְתִּי אִישִׁית וְתָלִיתִי הַזְמָנוֹת בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת!" - טָעַן הָרַב גַּבְרִיאֵל, אוּלָם אִם רִבְקָה מִתְעַקֶּשֶׁת אֵין טַעַם לְהִתְווכֵחַ וְהָרַב יוֹצֵא לְרְחוֹבוֹת כְּמִצְוָתָהּ. תּוֹךְ כְּדֵי הַסִּיוּר הַמְּהִיר גִּבִּי מְגַלֶּה לְפִתְעַ שֶׁהוּא פָּסַח עַל בֵּית הָאַרְחָה אֶחָד וְלֹא תָּלָה בּוֹ מוֹדָעָה. הוּא נֶחְפַּז לַמָּקוֹם וּבִקֵּשׁ מֵהַפְקִידָה לִרְאוֹת אֶת סֵפֶר הָאוֹרְחִים. בְּעִלְעוּל מָהִיר הוּא מְגַלֶּה שָׁם אֶחָד הַנִּשְׁמָע יִשְׂרְאֵלִי. הוּא רָץ אֶל הַחֶדֶר, דּוֹפֵק שׁוּב וְשׁוּב, וּמִשְּׁלֹא נִשְׁמַעַת תְּשׁוּבָה הוּא עָזַב וְהִתְחִיל לָרֶדֶת בַּמַּדְרֵגוֹת. לָפֶתַע נִפְתְּחָה הַדֶּלֶת וּבְחוּר עִם חֻלּוּק רַחֲצָה מַבִּיט עָלָיו וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ: "מִי שָׁלַח אוֹתְךָ?" וְהָרַב הוֹלְצְבֶּרְג צוֹעֵק לְעֻבְרוֹ: "הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!" הַבָּחוּר, בְּהֶלֶם מֻחְלָט, קוֹרֵא לוֹ לָבוֹא וְאָז הוּא אוֹמֵר לוֹ: "שָׁמַע סִפּוּר. אֲנִי מַגִּיעַ עַכְשָׁו מִדְּרוֹם הוֹדּוּ בְּדַרְכִּי לָצָפוֹן. כְּלָל לֹא תָּכְנַנְתִּי לָעֲצֹר בָּעִיר, בָּאתִי בְּרַכֶּבֶת וְהָיִיתִי צָרִיךְ לְהַחֲלִיף רַכָּבוֹת. כְּשֶׁאֲנִי יוֹרֵד וּבָא לְקַנּוֹת כַּרְטִיס,

המשך בעמוד האחרון

אֲנִי מְגִלָּה לְחֶרְדָתִי שֶׁכִּיסּוּ אוֹתִי. אֲנִי יוֹשֵׁב עַל אֶבֶן וּמַתְחִיל לְבַכּוֹת. לְפֶתַע נִגַּשׁ אֵלַי אָדָם צָעִיר שֶׁדִּבֵּר עִמִּי בְּמִבְטָא צָרְפָתִי וְשׁוֹאֵל אוֹתִי מֵאֵיפֹה אֲנִי. עָנִיתִי שֶׁאֲנִי מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַבַּחוּר אוֹמֵר לִי: 'שְׁמַע, גַּם אֲנִי יְהוּדִי מִצָּרְפַת'. וְאָז נוֹתֵן לִי סֻכּוּם כֶּסֶף. 'סַע לָעִיר וְתִשְׁכּוֹר חֶדֶר. אַחֲרֵי הֶחָג תִּתְקַשֵּׁר הַבַּיְתָה וְתַגִּיד לָהוֹרִים שֶׁיַּפְקִידוּ כֶּסֶף בְּבַנְק הַדּוֹאַר וְתְקַבֵּל אֶת הַכֶּסֶף כָּאן תּוֹךְ דַּקּוֹת". אֲנִי עוֹשֶׂה כַּעֲצַת הַבַּחוּר, מַגִּיעַ לְכָאן, שׂוֹכֵר חֶדֶר בְּ'גֶסְט הָאוּס' הָרִאשׁוֹן שֶׁאֲנִי רוֹאֶה, נִכְנָס לַחֶדֶר וְנִשְׁכָּב עַל הַמִּטָּה. אֲנִי מִסְתַּכֵּל כְּלַפֵּי מַעְלָה וּמַתְחִיל 'לְדַבֵּר' עִם אֱלֹקִים: אֱלֹקִים! מַה קוֹרֶה? מַה יִהְיֶה? מָה אֲנִי עוֹשֶׂה כָּאן בְּמָצָב בִּישׁ שָׁכָזֶה?' אַתָּה קוֹלֵט, הָרַב?

אֲנִי, הַקִּיבּוּצְנִיק, שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא הָיָה לִי שׁוּם קֶשֶׁר עִם הַהוּא מִלְּמַעְלָה, מְדַבֵּר אֵלָיו? פִּתְאוֹם אֲנִי קוֹלֵט שֶׁהַיּוֹם בָּעֶרֶב זֶה לֵיל הַסֵּדֶר! וְהַמּוֹנוֹלוֹג שֶׁלִּי מִתְחַדֵּשׁ: 'אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַקֶּשֶׁר בֵּינֵינוּ לֹא מִי יוֹדֵעַ מָה, אֲבָל אֱלֹקִים, אִם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי, תֵּן לִי סִימָן, אַל תִּתֵּן לִי לִהְיוֹת לְבַד הַלַּיְלָה, תֵּן לִי לִהְיוֹת בְּלֵיל הַסֵּדֶר אֲמִתִּי עִם עוֹד יְהוּדִים!' סִיַּמְתִּי אֶת הַשִּׂיחָה, נִכְנַסְתִּי לְהִתְקַלֵּחַ וּפִתְאוֹם - נְקִישׁוֹת בַּדֶּלֶת. חָשַׁבְתִּי שֶׁאֲנִי מְדַמְיֵין, אֲבָל לֹא. אֲנִי פּוֹתֵחַ אֶת הַדֶּלֶת וְרוֹאֶה מִישֶׁהוּ שֶׁנִּרְאֶה כְּמוֹ רַב יְהוּדִי בְּקִצּוֹנֶה הַמַּדְרֵגוֹת. וּכְשֶׁאֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתָךְ 'מִי שָׁלַח אוֹתָךְ?' אַתָּה עוֹנֶה לִי: 'הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!'... מְיֻתָּר לְצַיֵּן, שֶׁגַּם הוּא זָכָה לְאַרוּחַ קָסוֹם בְּבֵית חַבַּ"ד, וְאַט אַט גַּם נַפְשׁוֹ נִקְשְׁרָה בְּבוֹרֵא עוֹלָם. (מ"אוֹר דָּנִיאֵל")

בשעה טובה נפתחה המסעדה מבית "יביע אומר"

המאכילה מידי צהריים אנשים אשר אין ידם משגת לאכול ארוחה חמה,

יש לכם שמחה? סעודת מצוה? אזכרה?

רוצים לתרום לעילוי נשמת? לרפואה? וכד'

תרמו סעודת עניים ותיהיו שותפים במצוה הגדולה!

לתרומות חייגו:

טל: 03-8000770

תזכו למצוות

רוצים גם אתם לעזור?

03-8000-770

רשימת השיעורים השבועית של הרב יגאל כהן שליט"א:

בימים א' ד'
שיעור גברים בפתח תקוה
בשעה 19:30
במרכז פסגות
רח' גליס 37
כניסה חופשית לגברים

ביום שלישי
השיעור השבועי בבני ברק
בשעה 22:30
בבית מדרש יביע אומר
רח' הרב עוזיאל 41
כניסה חופשית
לנשים וגברים בהפרדה